

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΡΩΤΟΧΤΥΠΗΜΕΝΟΙ

Τόξ, τόξ, τόξ, τόξ !...

'Ενω τά ευκίνητα δάχτυλά της έτρεχαν άπαντα στή γραφομηχανή, ή Μανέτ παρακολουθούσαν συγχρόνως λοξά τις κυνήσεις του ι. Ροζέ, που μόλις είχε μπει στό γραφείο...

Τό ψηλό δεύτερο παλληκάρι την έτρηγνότες με άμηχανία. Επιτέλους έπηρε θάρρος και της είπε με τρεμάμενη φωνή :

— Δεσποινίς Μανέτ, μήπως σας ένοχλω ; Ό, σέ μια στιγμή θα τελειώσω !

· Η Μανέτ έπιψε νά χτυπά τά πλήκτρα της γραφομηχανής και τόν εκντάξεις παρέστηναν.

— Είνε τρία χρόνια τώρα, ζρχους νά λέγε ο Ροζέ, που είμαστε συναδέλφοι ου' αύτο τό γραφείο... Τό διτέ έρχομαι συγχάν δώδη, χροίς λόγο, έτοι μονάχη γιά νά σάς δώ, δε σάς έβαλας ποτέ σε καμμιά ηπονία ;

— Ομοιογά πώς δχι, άπαντησε ή Μανέτ. Δινω τόσο λίγη προσοχή σέ δι τη συμβαίνει γύρω μου...

— Ένα μιλούσαν άδιάρροφα δημεν, ο κ. Ροζέ την κύτταξε και μεθύσε αύτην την έμφωρη της.

— "Άν θέλετε νά γίνετε γυναίκα μου, έξακολούθησε αύτός, ώ, είμαι βέβαιος πώς θά ζουσαν εύτυχισμενού.. "Έχουμε κι ου δύο καλούς μισθωνούς.. Θα έρχομαστε μαζίν στό γραφείο, θα τρώμε μαζίν στό ρεσταρίου..

— Καλά, καλά ξέφω, θά σκεφθώ κ. Ροζέ, άπαντησε ή νέα. Αφίστησε με τώρα μόνη..

· Ο Ροζέ την έχαιρετησε και βγήκε έξω κάνοντας συγχρόνιας τη σκέψη :

— Άπειχα ! Απέτυχα οίκτρως !.. Μού άπαντησε μ' έναν τόσο πού δήν μου έπιερπέτει νάνω πιαύ καμμιάν ελπίδα...

· Η Μανέτ βρισκόταν τώρα σε μεγάλη άμηχανία. Την προηγούμενη μέρα στό περιπέτεια, ποντιγωναν, ένας άλλος συναδέλφος της, ο κ. Μαρσέλ, της είχε κάνει την ίδια α πρόταση. Και η Μανέτ, φυσικά, είχε δώσει την ίδιαν την άπαντηση σε κείνον :

— «Θά σκεφθώ...»
Τώρα πειά δήν είχε παρά τή δυσκολία της έκλογης. "Επρεπε τάχα νά γίνετε γυναίκα του Μαρσέλ, του τολμηρού, του σατέτον και διτσεδατούν, η ου σήσχου Ροζέ, του μαλτικού, του λεπτού, τον επιστρέφοντα;

Τό μειωμένο, δηνά δη δακτυλογράφος "έπηγε στό έστιατο δρόμο, βρήκε τό Μαρσέλ στή συνηθισμένη του θέση. 'Ό νέος, τρίβοντας την ξέρια του, την φωτίσει :

— Ή, λοιπόν, δεσποινίς Μανέτ, έσκεφθήκατε ;

— Θεα μου, τί βιαστικός πού είσαστε ! Μά άφηστε με λίγον και πιά σα σκεφθώ !

— Σκεφθήτε, σκεφθήτε δυσον καιρό νομίζετε πώς σας ξειράζεται γιά νά σπαστεστε.

— Οταν τήν είδε νά καθεταί απέναντι του, περιμένοντας τό φαγήτο πού είχε παραγενθεί, δη Μαρσέλ τήν άψινθυσε :

— Ξέρετε, έλλησμόνα σά νά συμπληρώσω τό δελτίο της σπιτοκοινουράδος του. Και στή σήλη «γλάσσα», έγραψε τών έξης :

— «Γλάσσα ;.. δέκας πήχες ».

Μεταξύ τών άπογραφέντων ήταν και... Χασάψιεφ, δη διοικητής των Βουλγαρών σπιτωταριών διμάνειν θεοσαΐανικης, δη δύοιος διεμποτεψήθη, γκατι στά δελτία της άπογραφής αι άνωτήσεις ήσαν όμονον στην «Ελληνική γλώσσα» και τή Γαλλική, άλλα και στην «Εβραική και τή Τουρκική άκορα.

— Ακότερος νά γάρμανσε και Τούρκικα ; Σάν νά μή τους διώξει πειά, άπο δδ γιά πάντα τους Τούρκους !..

— Κ' έπιασε κ' έσβυσε τη Τούρκικα γράμματα του δελτίου.

Τό μειωμένο είχε τελειώσει ή άπογραφή. Τά δελτία άπο τά διάφορα πινάκια με καρτούσια στό κεντρικό γραφείο της άπογραφής, δην προσθέτεστο στόν άπογραφεις και...

— Οταν έγινεν ή κατάταξης φωτικές άρολινπτες βρέθηκαν κει μέσα. Ποτε άπογραφή δέν άπειχε δπως ή πρώτη αύτη της θεσσαλονίκης. Άλλα και κομιμά άπογραφή δέν πιστεύω νά ήταν πιό εύχαριστη και πιό διασκεδαστική δπως αύτη.

Στ. Στεφανίου

άφοι δέν θά την έφηνε νά έργαζεται πιειά.

Λίγες μέσες έργοτερα ή Μανέτ ήταν έτοιμη νά δώση τό λόγο της, στόν Μαρσέλ, δταν τής κατέρηγε ξαφνική ή ίδεα νά κάνη ένα μικρό πείρομα. Θά δοκιμάζει τά αισθήματα του Μαρσέλ και του Ροζέ.

· Έπήγε στό γραφείο και προσποιήθηκε πώς ήταν βαθειά ληπημένη :

— Θεα μου ! τί στενοχωρημένη πού φαινόσαστε ! τής είπε ο Ροζέ. Μήπος πάθατε τίποτε δυσάρστο, δεσποινίς Μανέτ ;

— Είμαι άλιθεα πολλή πηγαδιά, φίλε μου. Φαντασθήτε πώς οιμέρα ποιά, δταν ξύπνησα, βρήκα τό Ζουζού, τό καναρίν μου, καλέ, ξαπλωμένο κάτω με τη φτερά άνοικτά στό κλοιού του. Ψόφρος δη καμένος μου δ Ζουζού, τό ποντάκι μου που με τό τραγούδην του γέμει χαρά τό σπιτι μας !

· Ο Ροζέ, γεμάτος άληθην συγχίνηση, έπροσπαθησε νά τήν παρηγορήγη :

— Σάς ληπούμει με δηλη μου τήν καρδιά, δεσποινίς ! Τι κρίμα νά χάραστε ένα τέτοιον συντρόφο !... «Ενα καναρίν άξεις κάποτε πιο πολικόν μή άπο έναν ανθρώπο... Πρέπει ν' άγονταστε ένα δλό. Σάς λιγότεροι ήταν άπο τό παραδέχομαι, είπε δ Μαρσέλ.

— Σάς λιγότεροι ήταν άπο τό παραδέχομαι, είπε δ Μαρσέλ. Αύτη τή φορά δημος ; ή άπαντησης ήταν έντελης διαφορετική :

— Ε-, καλά, είνε λυπρός, τό παραδέχομαι, είπε δ Μαρσέλ, άλλα δε θά χαλαρώσατε βέβαια τό κέφι σας γιά ένα βρασοκαναρίν... Τό κάτω κάτω βαλσαμώστε τον τόν μικρό σας Ζουζού... Έμπροσθή, έμπροσθή, χαμογελάστε...

· Η Μανέτ έχαιρετασ μά και σκέρτηκε συγχρήνως : «Ο Μαρσέλ δέν έχει καρδιά !...»

Τήν άλλη μέρα ποιά, μόλις πήγε στό γραφείο της ή Μανέτ, έδοκινασ μά μεγάλη έκπληξη. Βήκε μπορδός στό γραφομηχανή της ήταν μακρή, κυψήλη κλουβάκη, μέσα στό δηλη πηδηνός ήταν τόσο δα καναρινάκι !

— Τοφρες κάποιος μικρός πρό διάγιουν και είπε πιο : είνε γιά σάς, τής έξηγησης δ Ροζέ, συνοδεύοντας τά λόγια του μή ένα γλυκό χαμογελο.

· Η Μανέτ συγκινήθηκε βαθειά.

— Ή, τί εύγενηκή γιαρονομία !.. ψυθύρωσε. Και συνέχισε πιο δυνατά : «Αν γιά σάς, πού με συγκινείτε κ. Ροζέ !

· Ο Ροζέ βαθειά συγκινήμενος άπαντησε :

— Σάς εύχαριστω γιά τά καλά σας λόγια δεσποινίς. Σάς εύχαριστω !...

Κατά βάθος διως άπορουσε τών ίδιος γιά τή ξαφνική αύτή της πρωφρείας της. Ήταν γιά τό καναριν. Κι' διως δέν τής τό είχε στελει αύτός. Θάθετε νά τής τό φανερώσῃ αύτό, μά τώρα πειά δέσταζε, φωβόταν μή τήν κάστη...

· Η Μανέτ τόν εκντάξεις στό μεταξύ αύτο δημορφότητα και σκέφτοταν : «Ωρισμένως δ Ροζέ έχει καλύτερα αίσθηματα αύτό το Μαρσέλ... Θά τον κάνω δ, την θέλω !»

Και χωρίς νά γάρια καιρό δέρποσθετε :

— Κύριε Ροζέ, προτείστε νά δήτε τούς γονεις μου... Τούς έκανα λό-γα σάς... Δέν έχουν κομμάτιαν άντιρροισαν νά πάρω άντρα μου έναν άπο τούς πιο πολύ συμπαθείς συναδέλφους μου, κι' αύτός έστω σεις αίσκοβης.

· Ο Ροζέ έτερεις άπο συγκίνηση, δέν μπορούσε νά πιστέψει σε τόν εύτυχια.

— Δεσποινίς Μανέτ, ψυθύρωσε, μά κάντε τόν δηλητήριο τόν άνθρωπο τού κόσμου ! Αφού μοι τό πιο πειρατέπετε, θά πάα δόμηση κιόλας νά έπισκεψθω τούς γονεις σας, ένθαριστω, σάς εύχαριστω !

· Από αύτη τήν ήμέρα ή Μανέτ έπιψε νά πηγαίνη πειά στό φεστωράν πού τρώει δ Μαρσέλ. Και τό εύθυμο παλληκάρι συλλογιέται αιδάκοπα :

— «Αν δέν μη ήθελες, μπορούσε νά μοι τό πηγάδισσαν ! Όταν τήν είδα τόσο λυπρέμαν, τής έστειλα στό γραφείο ήταν κλουβί μή άλλα καναρινά. Απ' τήν ήμέρα έσκινη τήν έχασα ! Βγύλτα διοικόν, μά μτοερή, πέρα με τέτοια διαβολοθήματα...»

· Αλφόνς Κροζέ

ΤΟ ΛΕΓΚΟΜΑ ΤΗΣ ΑΤΒΙΔΟΣ ΚΑΙ Ο. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

· Ο Στέφανος Δραγούμης παρεκλήθη κάποτε πάνω με Α' Τεθύδα κυρία νά τής γράψη κάπι στό γεστωράν πού τού έστειλαν άλλα καναρινά. Ολες ή άλλες ήσαν γεμάτες με φλυσάρισης πεζές και δημιωτρες. Πήρα λοιπόν κι' ο κ. Δραγούμης τό λεύκωμα και έγραψε τής τέτοια διαβολοθήματα : «Τέλεις και τώ Θεφ δόξα !...»

